



Folketingets Socialudvalg  
Christiansborg  
1240 København K

Beskæftigelsesministeriet  
Ved Stranden 8  
1061 København K

T 72 20 50 00  
E bm@bm.dk  
www.bm.dk

CVR 10172748  
EAN 5798000398566

Socialudvalget har i brev af 19. juni 2009 stillet følgende spørgsmål nr. 472 (alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Anne Baastrup (SF).

15. juli 2009

J.nr. 09-169-0016

**Spørgsmål nr. 472:**

”Ministeren bedes kommentere henvendelse vedrørende konkret sag, jf. alm.del – bilag 13 (fortroligt).”

**Endeligt svar:**

Jeg vil neden for redegøre generelt for de regler og problemstillinger, der omtales i den henvendelse, som spørgeren henviser til.

Jeg vil starte med at slå fast, at kommunerne skal behandle ansøgninger og spørgsmål om hjælp i forhold til alle de muligheder, der findes for at give hjælp efter den sociale lovgivning, herunder også rådgivning og vejledning. Det følger af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. Kommunerne skal desuden være opmærksomme på, om der kan søges om hjælp hos en anden myndighed eller efter anden lovgivning. Det er således ikke meningen, at den enkelte borger selv skal kende sociallovgivningen og kunne henvise til love og paragraffer.

Hvis en borger har brug for hjælp i længere tid, skal den pågældendes kommune tidligt i forløbet tilstræbe at tilrettelægge hjælpen ud fra en samlet vurdering af pågældendes situation og behov på længere sigt.

For så vidt angår reglerne om revalidering, kan jeg oplyse, at en person kan få hjælp i form af revalidering, hvis personen har begrænsninger i sin arbejdsevne. Revalideringen skal bidrage til, at personen fastholdes eller kommer ind på arbejdsmarkedet, så personens muligheder for at blive selvforsørgende forbedres.

Revalidering er både erhvervsrettede aktiviteter og økonomisk hjælp. De erhvervsrettede aktiviteter i en revalidering kan bl.a. bestå af vejledning og opkvalificering, virksomhedspraktik og ansættelse med løntilskud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, og af hjælp til etablering af selvstændig virksomhed. Revalideringen skal have et konkret erhvervsigtte. Den økonomiske hjælp kan være kontanthjælp, starthjælp og revalideringsydelse.

Revalidering er subsidiær i forhold til andre erhvervsrettede aktiviteter. Det betyder, at hvis der kan opnås beskæftigelse ved deltagelse i erhvervsrettede aktiviteter efter anden lovgivning eller ved tilbud om aktivering, kan der ikke gives tilbud om revalidering.

Hvis kommunen tilkender en person revalideringsydelse får personen et beløb svarende til højeste dagpenge ved arbejdsløshed. Unge under 25 år har kun ret til halvdelen af dette beløb. Såfremt en revalidend kan få dækket sine leveomkostninger efter anden lovgivning, fx SU, kan personen ikke samtidig få revalideringsydelse. Kommunen kan dog, når revalidenden modtager hjælp efter anden lovgivning til dækning af leveomkostninger, fx SU, give støtte til de særlige udgifter, der er nødvendige som følge af uddannelsen eller af en nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne.

Kommunen kan også give støtte til nødvendige merudgifter til bolig på grund af en nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, når revalidenden får den halve revalideringsydelse. Kommunen kan endvidere give tilskud til nødvendige merudgifter til bolig til personer med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, der deltager i forrevalidering, og som modtager nedsat kontanthjælp.

For så vidt angår reglerne om fleksjob, kan jeg oplyse, at der er tale om stillinger på særlige vilkår til personer med en varig og væsentlig nedsat arbejdsevne. Arbejdsevnen kan være nedsat af fysiske, psykiske eller sociale årsager. Muligheden for revalidering, aktivering og andre foranstaltninger skal være afprøvet, forud for at en person kan tilkendes fleksjob. Der findes dog tilfælde, hvor det vil være åbenlyst formålsløst at gennemføre de nævnte foranstaltninger forud for visitationen til fleksjob.

Det er kommunen, der vurderer arbejdsevnen ud fra en samlet beskrivelse og vurdering af personens faglige og personlige ressourcer, udviklingsmuligheder og barrierer. Denne vurdering sammenholdes med en vurdering af, hvilke konkrete jobfunktioner personen kan varetage. I forbindelse med vurderingen af arbejdsevnen fokuseres der på personens muligheder for aktuelt og i fremtiden at få et arbejde på normale vilkår. Der afgørende er, hvad personen kan eller kan bringes til at klare i forhold til enhver form for arbejde på arbejdsmarkedet.

Når kommunen har givet tilbud om fleksjob, fastsættes løn og arbejdsvilkår i samarbejde mellem de faglige organisationer, arbejdsgiver og arbejdstager. Kommunen udbetaler et løntilskud til arbejdsgiveren. Tilskuddet er 1/2 eller 2/3 af lønnen afhængig af graden af den nedsatte arbejdsevne hos den ansatte.

For så vidt angår tilskud til dækning af enkeltudgifter m.v., kan kommunen yde hjælp til betaling af rimeligt begrundede enkeltudgifter, herunder fx til at erstatte ødelagte briller. Hjælpen er betinget af, at ansøgeren har været ude for ændringer i sine forhold, og ansøgerens egen afholdelse af udgifterne i afgørende grad vil vanskeliggøre den pågældendes og familiens muligheder for at klare sig selv i fremtiden. Der ydes normalt kun hjælp, hvis udgiften er opstået som følge af behov, der ikke har kunnet forudses. Ved vurderingen af om personen selv ville kunne afholde udgiften, sidestilles SU (både stipendium og lån) med en indtægt.

Kommunen kan endvidere yde hjælp til betaling af udgifter til sygebehandling, medicin, tandbehandling og lignende, hvis udgiften ikke dækkes efter anden lovgivning, og ansøgeren ikke selv har økonomisk mulighed for at betale udgiften. Det er endvidere et krav, at behandlingen er nødvendig og helbredsmæssigt velbegrunderet. Kommunen skal foretage en konkret vurdering af ansøgerens mulighed for selv at betale en del af udgiften. Kommunen kan ved denne vurdering se bort fra fx udgifter vedrørende privat forbrugsgæld.

Afslutningsvis synes jeg, det er vigtigt at nævne, at en borger har mulighed for at klage over en kommunes afgørelse til beskæftigelsesankenævnet, hvis borgeren ikke er enig i kommunens afgørelse. Endelig er der mulighed for at bede Ankestyrelsen om at tage en sag op til behandling, såfremt det vurderes, at sagen er af principiel karakter.

Desuden har borgere mulighed for at klage til borgmesteren, som er den øverste ansvarlige for kommunens forvaltning, hvis borgeren ikke er tilfreds med den behandling, som den pågældende har fået af sin sagsbehandler, eller ikke er tilfreds med den måde, hvorpå selve forvaltningen i kommunen har håndteret et sagsforløb.

Venlig hilsen

Claus Hjort Frederiksen  
(fungerende beskæftigelsesminister)